העלון טעון גניזה
עלון מס' 561
שבת פר' "ויהקל פקודי"
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ענן

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה (לה,כ)

מפני מה חזרה התורה ובארה שבני ישראל יצאו "מלפני משה" ולא הסתפקה באמירה "מלפניו", על אף שלעיל כבר נאמר "ויקהל משה", ונתן היה להבין מלפני מי יצאו? אלא, שבאה התורה ללמדנו שיציאה מלפני אדם גדול צריכה להותיר רושם כלשהו אצל היוצאים, כפי שכאשר יצאו ישראל מלפני משה נכר היה על פניהם שיצאו ממנו ולא ממקום אחר. בספר **"שמוש חכמים"** (עמ' ק) מסופר שכאשר הגיע הרב **אהרן קוטלר** לאנגליה, ספרו לו על יהודי, אשר כל חייו מוקדשים לתורה, לגמילות חסדים, לפתיחת מוסדות וליסוד שיעורים. כשפגש בו התענין רבי אהרן מנין יש לו כוחות לכל המפעלים האדירים שהוא מקים ומה מקורה של יראת השמים הגדולה שלו? נענה היהודי והשיב: זכיתי לראות את רבי **ישראל סלנטר**, ומכח ראיה זו אני חי את כל חיי. כששמע רבי אהרן את התשובה הזו התפעל ביותר ואמר:ראו מה מסוגלת לחולל באדם פעם אחת של ראית צדיק, ואלו כוחות היא מעניקה לאדם, המסוגל מכוחה להקים מפעלי תורה כה אדירים! ואם ראית פני רבי ישראל סלנטר כך- על אחת כמה וכמה שראית משה רבנו צריכה להותיר רושם על האדם! אולם, לא רק התקרבות לאדם גדול משאירה חותם על האדם, כי אם גם שהות במקום קדושה אמורה להשפיע עליו. משום כך אדם היוצא מישיבה צריך להראות אחרת מאדם שיוצא ממקום טומאה, ויותר מכך - **המבחן האמיתי** למה שהתחולל בתוך ליבו של האדם ולנקודות שבהן הוא התקדם והשתנה, אינו בין כתלי הישיבה במקום שבו הכל יושבים ולומדים, אלא כאשר הוא יוצא משם החוצה. בענין זה משל רבי **שלום שבדרון** זצ"ל משל נאה: אדם אחד נכנס לבנין מפואר, שכולו עשוי שיש. בתוך הבנין פנימה הוא הבחין בחדר גדול, שבו ישבו אנשים רבים ליד שולחנות ערוכים, כולם היו לבושים בחולצות לבנות ומעומלנות ואכלו תבשילים טעימים בעזרת סכו"ם עשוי זהב. האורח משוכנע היה שנקלע בטעות לגן עדן...הוא המתין עוד זמן מה וראה כי הציבור מברך ברכה אחרונה, אולם כעת, במקום לקום וללכת, איש מהם אינו קם. התבונן כה וכה ותהה: מה קרה? מדוע הם אינם קמים? האם הם ממתינים למנה האחרונה?...לפתע הוא מבחין באחיות המגיעות עם עגלות נכים, וכעת התברר לו שלכל היושבים לפניו אין רגלים...הוא לא הגיע לגן עדן-אלא לבית חולים...נכנס אדם באמצע ה'זמן' לישיבה-סים רבי שלום- ומתפעל מכל הלומדים שם...אך הבדיקה האמיתית הנה כשיוצאים החוצה וכשמתחילים 'ללכת' ...או אז אפשר לבדוק מהו המצב האמיתי, מי מהם מסוגל להלך בכח התורה שלמד בנתיבות ישרים, ולמי מהם אין בכלל רגלים... לפיכך אמרה תורה "אם בחוקותי תלכו" (ויקרא כו, ג)-תלכו ולא תשמרו, משום שאת החוקות לא מפיק לשמור בתוך המסגרת, אלא יש לבדוק מה קורה לאדם כשהוא הולך ויוצא החוצה, וכיצד הוא מתנהג כשהגבולות מוסרים ממנו!...

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם (לה,א)

לקח מוסרי הנלמד מתוך פסוק זה השמיע הרבי מטשעבין זצ"ל בהיותו בן שש, בדרשה שאותה דרש לפני הקהל, כפי שמסופר בספר **"בצילו חמדתי"**: בהיותו ילד צעיר לימים נוהג היה רבי דב בעריש ויידנפלד, הלא הוא הרבי מטשעבין, לדבר בסעודה שלישית לאנשי קהלת רימלוב. את הפרוש היה מכין עמו בקביעות אחיו הגדול, בעל ה**"חזון נחום"**. באחד הימים הגיע ביום ששי לרימלוב שליח מיוחד מטעם **רבי יצחק אטיגנה** לצורך ענין כלשהו, וה"חזון נחום" היה טרוד בדבור איתו ולא התפנה לתפקיד הקבוע שלו. בעריש-אחיו הצעיר כבן השש- נסה לרוץ אחריו במשך היום כולו כדי שילמדו את הפרוש, אולם ה"חזון נחום" לא הספיק להתפנות לכך. בני הקהילה שהבחינו בילד הנואש נחכו בינם לבין עצמם: השבת יאמר לנו בעריש'ל כזה פשעט'ל...באותה שבת סערו הרוחות בקהילה בשעת הקריאה בתורה, בעיני הכבודים בשלישי ובששי, ומריבה גדולה התלקחה בבית הכנסת. עם הגעת שעת הדרשה הקבועה קם הילד ולהפתעת הצבור כולו נשא מדברותיו: הכתוב אומר "ויקהל משה את כל עדת ישראל ויאמר אליהם" אמר, ויש בכך רמז שכאשר "ויקהל...את כל עדת ישראל" וכולם מאוחדים באהבה וברעות, אז "ויאמר אליהם" אפשר לומר להם דברי תורה, אולם כשיש מריבות על שלישי או ששי- אי אפשר לומר דברי תורה, ומשום כך, בשבת זו, אינני יכול לומר דבר...

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "ויהקל פקודי"- שבת החדש

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	4.28	5.10	6.22	7.04
תל אביב	4.30	5.27	6.24	7.01
חיפה	4.27	5.16	6.21	6.59
באר שבע	4.30	5.27	6.24	7.01

הפטרה: "כה אמר ה'"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - הלכות בורר

א. אין איסור ברירה נוהג אלא בשני מיני אוכלים מעורבים, או כשיש שם אוכל ופסולת, אבל במין אחד של אוכל, אין איסור ברירה נוהג, ומותר לברור חתיכות גדולות מתוך קטנות, או להיפך, בין החתיכות שרוצה בהם, בין חתיכות האחרות שאינו רוצה בהם. ואפילו אם היו שני מיני אוכלים, ובורר משניהם יחדיו החתיכות הגדולות מתוך הקטנות או להיפך מותר. (תרומת הדשן סי' נז, והרמ"א בהגה סעיף ג).
ב. עלים של חזרת או כרפס, שחלק מהם רקובים ומעופשים, אסור לברור את הרקובים מן הטובים, אפילו היו ראויים לאכילה על ידי הדחק, כי מדברי סופרים נחשב כבורר פסולת מתוך אוכל, אלא יברור העלים הטובים על מנת לאכול לאלתר, ויניח הרקובים. וכל זה כשהעלים תלושים מן הקלח, אבל אם הם מחוברים בקלח והעלים הרקובים הם מבחוץ, מותר לברר ולסלקם על דעת לאכול לאלתר, שהרי הוא כקולף פרי מקליפתו. (חזון עובדיה)

סיפור השבוע

נוף גלילי."בוא הנה, אתה מוכר לי מאיזשהו מקום" אומר לי סתת המצבות ותוקע בי מבט חד של שתי עיני תכלת עמוק עמוק. על ראשו כיפת נ.נח.נחמ.נחמן מאומן. "וואלה נזכרתי, ראיתי תמונה שלך באיזשהו עתון, יש לך אחלה סיפורים שבעולם. קובי לוי, נכון?". "נכון" אני משיב לו נבוך משהו, מנסה להצטנף לתוך עצמי, יעני ענו, צנוע ולא מפורסם. "אשתי מתה על הסיפורים שלך" הוא מוסיף משפט שאני מכיר היטב משיחות סלולריות "וגם הבנות שלי. יש לנו חצי מדף..." הוא מרחיב את היריעה המשפחתית "וגם אני קראתי פעם סיפור שלך, הזכיר לי את הצבא... לא זוכר בדיוק, טייס נפל, לא נפל, משהו כזה. אז מה אתה עושה פה ליד בית העלמין הצבאי והלא צבאי אדון סופר...? הא, אני קוראים לי אלברט סתת מצבות, בן סתת מצבות... בן סתת מצבות. אצלנו כבר ארבע דורות, ולא יהיה דור חמישי, כי אני, לא נולד לי בן, רק שש בנות. השרשרת נסגרת אצלי... אולי הנכד שלי ילמד סתתות, אבל לא שייך שֶבֶּת ישראל כשרה תחרוט אותיות על השיש...". "באתי לערוך כאן ספר" עדכנתי את אלברט הסתת. "סאלמתאק על הספרים שלך" קרץ בעינו. צפת. תחילת תמוז תשע"ה. בין הערביים. אחרי חצי ספר תהילים מול ציוני הצדיקים, האר"י הקדוש, רבי שלמה אלקבץ, "לכה דודי" רבי לייב בעל היסורים, אני צועד במעלה לכיוון הצימר. אוי, הגיל, אוי הגיל. שואף ומתנשף גורר רגליים כבדות בנות כמה עשורים, על ציר האספלט המתעקל לכיוון העיר העתיקה. לפני העיקול החד נמשכות רגלי החוצה לצלע ההר, שם נמתח לו מגרש, ובמרכזו אגף מסתתי השיש, יצרני המצבות היקרים, שאף פעם לא חסרה להם עבודה, עד תחיית המתים במהרה בימינו, אמן. אני מיישיר מבט, והטיפוס הזה מוכר לי מאיזשהו מקום. מוכר, אבל אבק הזמן – כהרגלו – מכסה את זנבות הזכרון...הו, הו, צפת, עיר הקודש. אם לא הייתי נתנייתי בטח הייתי צפתי. למה? ככה. לא, אין דמיון בין נתניה לצפת, וכנראה גם לא יהיה. את נתניה אני אוהב, בעיקר משום שגידלתי בה את ילדי, הקמתי בה את מוסדותי, ומרבית חברי האהובים באו ממנה. אבל את צפת אני אוהב משום שלא צריך סיבה לאהוב אותה. לא משום יופיה, לא משום קדושתה, גם לא בשל הסימטאות המדהימות שלה האוגרות סיפורי קדושה. בצפת יש זרם שמיימי בלתי ניתן להסבר, שלוכד כל תייר מזדמן. זרם מצמרר שמשאיר לו בפה טעם של עוד, של הוד. את רוב ספריי ערכתי בעיר המתוקה הזו, וגם את זה, האחרון, העומד להישלח בקרוב אי"ה, אל מכונות הדפוס. הידה ג'וגינג. ניגבתי את הזיעה וחשבתי שאני חייב לצפת את חיי הרוחניים, כי אם ארצה או לא, הסגולה ניצחה אותי. סגולה? אתם שואלים, כן כן סגולה. הנה זה בא. תשמ"א. 1981. הצטופפנו 40 חיילים קרביים בתוך אוטובוס אחד מיוזע, שירד מלבנון הסוערת והמדממת, להפוגה. ראש הממשלה מנחם בגין הבטיח "ותשקוט הארץ 40 שנה". בגין מזמן איננו, והארץ לא שקטה בכלל. הנהג, טיפוס חביב חבוש כיפה סרוגה, אמר לנו ברמקול: "הפתעה חבר'ה, אני מכניס אתכם לבית העלמין העתיק של צפת, יש שם מקווה, הוא מיוחס לקדוש וצדיק, שמו האר"י, רבי יצחק לוריא. אבל אני מזהיר אתכם, שלא תגידו שלא אמרתי, יש סגולה שמי שטובל במקווה הזה חוזר בתשובה, הוא לא עוזב את העולם בלי להיות דתי... ראו הוזהרתם". כבר אז ניצנץ בי החוש העתונאי, אך גיחוך עדין פיעפע בגרוני. חוזר בתשובה? שיהיה בריא הנהג, אנחנו מתים מחום, אמצע תמוז, הדגמ"ח זולג זיעה, וואלה תן מקווה, כל מקווה, עם תשובה בלי תשובה, העיקר מים קרים. קפצנו למקווה. החום היה כבד מנשוא, ולא צריך היה להתנגב. סגולה אמר הנהג, סגולה. 35 שנים אחרי, אני באמצע העיקול, אבל לוקח בצעידה שמאלה, מתנשף, מזיע, נכנס למבואותיה של חצר, שהיא כאמור, מפעל מצבות קטן. אלברט סתת המצבות מציע לי כוס קפה ואומר "אל תדאג כבוד הרב, פה בצפת כולם דתיים, גם הכוס טבולה, יאללה מאיפה באת?"."אני מנתניה" אני מצטדק. "גם כן עיר, נתניה" מגחך אלברט ושואל "כמה סוכר?". "שים שים סוכר", אני מעודד אותו, והפרצוף שלו משדר קירבה, אני מכיר את הטיפוס הזה... אבל מאיפה? "תגיד לי אלברט, אתה צפתי אַסְלִי, או שגם אתה באת מאיפשהו...?" שאלתי. "כמה חם היום, השתנתה צפת ככה אומרים הזקנים" מאנפף אלברט. "אני באתי לצפת לפני 30 שנה. במקור אני מושבניק שהתחתן עם צפתית, שאמרה לי 'אלברט אם צפת אז חתונה, בלי צפת אז נפרד כידידים'. אמרתי לה צפת. למה היא באמת אשה נשמה, דתיה חזקה חזקה, ואני הייתי אז עוף קפוא, לא מבין תורה בכלל. אבל שתהיה בריאה הפכה אותי בן-אדם" מעדכן אותי הסתת הבריא ומותח את הכיפה הלבנה הענקית והסרוגה שעל ראשו. אני מנסה לטאטא את האבק מעל שידת הזכרון, כי האלברט הזה מוכר לי. יותר מדי מוכר לי. "איפה היית בצבא?". "הייתי נחלאווי, וואלה עשינו המון מילואים במלחמת לבנון הראשונה. אכלנו יופי של קש.." עדכן. "חטיבה 165?" אני מנסה את מזלי. "האֹ? איך ידעת?" הוא מתפלץ. "אתה יש לך רוח הקודש!!!?". "תן לי לנחש אלברט, היית בפלס"ר (פלוגת סיור)?". "ויי, אתה בן דוד של הנביא ירמיהו, מאיפה אנחנו מכירים?" התפעם אלברט והניח מידיו את מכשיר הסיתות החשמלי. "מתי טבלת בפעם הראשונה במקווה של האר"י?" אני מתעניין. "וואוווו" קפץ האיש ממקומו "אתה לא לוי מהמרגמות? היה לכם קצין, שו אסמו, מאחד הקיבוצים? אריק? אריק? לא ככה? לא להאמין, הסופר קובי לוי, הוא לוי מהמרגמות". נפלנו איש על כתפי רעהו בחיבוק אוהב. נו טוב, 35 שנים זה חתיכת זמן. שנינו צחורי זקן, לא בדיוק חסוני גוף כמו חיילים, וגם הפנים משתנות... מה לעשות. אחרי חצי שעה של החלפת חוויות, הוא נזכר לענות לי על שאלת המחץ "שאלת מתי טבלתי לראשונה במקווה האר"י, ב- 1981, כמו עכשיו, חודש תמוז כמדומני, הנהג אמר סגולה...". צחקנו. התגלגלנו מצחוק, גם הנהג לא גיס של ישעיהו הנביא, אבל אלברט ואני בצילה של שקיעה צפתית קסומה, על רקע הרי מירון, גילינו שהסגולה תפשה אותנו. חזק חזק. "היו עוד כמה שטבלו איתנו במקווה של האר"י" טען אלברט, "לדעתי כל החבר'ה קפצו למים הקרים. לא שמעתי שהם חזרו בתשובה...". "כן" ניסיתי לאזן אותו. "הסגולה היא רק סגולה, לפעמים תופסת, לפעמים מתגלגלת. אותנו היא תפשה. יש כאלה שהסגולה עברה להם מעל לראש. קורה". אלברט הדליק סיגריה, ושתק. שתקתי גם אני. גם צפת שתקה. עד שהחשיך. "בוא צ'מע סיפור" הציע אלברט. על רקע שטיח של כוכבי צפת, לאורה של לבנה ההולכת ומשמינה, סיפר לי האיש את סיפורו של סבו זכרונו לברכה. ערכתי מעט מאד, מתוקף האחריות הספרותית, את משפטיו ותאוריו של אלברט. שמרתי על נאמנות הסלנג. "השנה תש"ז. 1957. סבא שלי יחזקאל, ישב כאן על האבן הגדולה וסיתת שיש. עמד לצידו ילד קטן כבן תשע, והביט בו בסקרנות מהולה בהערכה. יום קייצי שטוף שמש, והילד מסתכל על ידיו השרוטות והמיובלות של סבא, שהיה אז בן 75 לפחות, דופק בפטיש, באיזמל, משרטט אותיות בעפרון נגוס. שניהם שותקים כמו דגים מתים באקווריום חי. סבא מוציא מן הסל שלו קופסת פח עם חריצי גבינה בולגרית, שתי פיתות עירקיות, בקבוקון שמן-זית, זיתים שחורים, כמה ביצים קשות ובקבוק ערק. "רוצה לאכול משהו, שמשונק'ה?". "מה יש לאכול?" התעניין הילד. "כרגיל, גבינה, פיתה עירקית, כמה זיתים, ביצים קשות, את הערק רק אני שותה". "יאללה, בוא ניטול ידיים" סיכם הילד וביקש חצי כוסית ערק. "ערק זה רק אני" חתך אותו סבא. "יאללה, בוא ניטול ידיים" סיכם הילד וביקש חצי כוסית ערק. "ערק זה רק אני" חתך אותו סבא. הם אוכלים, והשמש הצפתית נוסעת לה לאיטה מערבה, יולדת צילי ערב דקיקים הנמרחים מעדנות על צלעות ההרים. "יחזקאל, בחרת לעצמך מקצוע נורא קשה, כל היום לדפוק בפטיש באיזמל... והמתים כל הזמן מתים... בסוף ייגמר לך הכוח" מילמל הילד. "שמשונק'ה, אתה עדיין ילד, ולא בדיוק מבין את סוד החיים" גיחך סבא. "מה יש פה להבין" תמה שמשונק'ה. "תסתכל על האצבעות שלך, סדוקות, נוזל לך דם בכף היד... וכל הזמן אתה שומע סיפורים על מתים, זה מזיקנה, ההוא מתאונה והשלישי ממחלה... אפשר להשתגע".

המשך בשבוע הבא- באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בסוכות יצא לבעלי פריחה משונה ומגרדת בכל הגוף. הגענו למיון בבית חולים. שם נתנו לו כל מני תרופות נגד אלרגיה וזה לא עזר. הוא ממש סבל. ראיתי שעוברים הימים ולא מוצאים לזה פתרון. בסיעתא דשמיא נזכרתי שעשיתי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** בעבר ועזר לי, והזמנתי לו פדיון "דחוף" וברוך השם, מצבו השתפר והכל נעלם כלא היה. התקשרתי לעשות פדיון על נושא אחר ונזכרתי שעדיין לא הודיתי על הישועה ההיא. תודה לבורא עולם, רופא כל בשר ומפליא לעשות...

(א.ס. ב"ב)

היתי בחודש תשיעי להריון, ושלחו אותי לעשות בדיקות, לפני הכל הזמנתי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** וכבר בקשתי גם על הבדיקות וגם על הלידה. הבדיקות יצאו בסדר ברוך השם, ולקראת יום כיפור, לא יכולתי ללכת, הגעתי לבית חולים וכבר היתי בלידה, ונאלצו לנתח אותי. אני שמעתי ניתוח, והמחשבה היחידה שעברה לי בראש זה שאני תורמת ל"חסדי ינון", וככה נכנסתי לניתוח, בסיעתא דשמיא הכל עבר בהצלחה ברוך השם, ואני מתקשרת כדי לתרום ולקיים את מה שהבטחתי, ולהודות לשם יתברך, אלף פעמים תודה להשם...

בעילום שם

אבא שלי, השם ישמור אותו, נפל, והוא אדם מבוגר, והיה צריך לעשות לו ניתוח באגן. מאד חששנו, וגם התלבטנו לגבי בית החולים, רצינו את המקום הכי טוב עבורו. אז קודם כל עשינו לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**, שהכל יעבור בהצלחה ובמקום הכי טוב עבורו. וברוך השם, היתה סיעתא דשמיא מדהימה. קודם כל, הניתוח עבר בשלום ובהצלחה, הבית חולים היה פשוט מצויין, היה צוות ממש טוב, ואכפתי. בקיצור היו שליחים טובים, ב"ה. אחרי הניתוח פחדנו לגבי השיקום, והמנתח אמר לו, "הטיפול הכי טוב בשבילך, זה האוכל של אשתך, הכי טוב בבית". ואכן, לאט לאט, מצבו השתפר מיום ליום, בהתחלה הלך עם הליכון ואחרי זה גם בלי, והיום, הודו להשם כי טוב...רוצים להודות להשם ולכל שליחיו הנאמנים....אין עוד מלבדו!

בעילום שם

לפני חודש וחצי אמי היקרה נאלצה לעבור בדיקה מיוחדת כדי לשלול ממצא מדאיג, הזמנו עבורה **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** וברוך השם הכל יצא תקין. אבן נגולה מעל ליבנו. תודה לשם יתברך...

בעילום שם

אחת מכלותי חלתה לא עלינו ולא על אף אחד בישראל במחלה נדירה בכליות, עד כדי כך שהנגיף הזה מגיע למצב שהגוף תוקף את עצמו. (מחלה אוטואימונית) היינו אצל מספר רופאים ברחבי הארץ וכולם אמרו לנו שאנו זקוקים לרחמי שמים, ובנתיים נתנו לה כדורים כימיים להטיב עמה, אחרי כמה חודשים שראינו שעדיין המצב מאד מסוכן. החלטנו להתקשר ל**"חסדי ינון"** על מנת לעשות **"פדיון נפש"** לכלתי היקרה. שתזכה בע"ה לרפואה שלמה ושהמחלה תעלם בפעם הראשונה. תוך זמן ממש קצר החל שיפור עצום ודברים התחילו להשתפר ב"ה, החלטנו לעשות עוד פדיון, שהכל יעלם לגמרי. וב"ה לאחר הפדיון השני תוך תקופה ממש קצרה הורידו לה את התרופות ובסיעתא דשמיא היום היא בריאה ושלמה והכל נעלם. אנו רוצים להודות לבורא עולם על הנס, וכמובן לשליחיו הנאמנים. ישר כח!

ש.י.ש./ בני ברק

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

מערני מלך שווים יותר ממעדני מלאך

אדם המפחד אף על פי שאינו יודע ממה הוא מפחד צריך לדאוג, משום שמזלו יודע דבר שהוא אינו יודע. מציעה הגמרא שלושה דברים שאדם יעשה ויינצל מהפחד: "יקרא קריאת שמע. ואם הוא נמצא במקום שאינו יכול לקרוא, יקפוץ ממקומו ארבע אמות. ואם לא אז יאמר: 'העיזה הנמצאת בבית המטבחיים שמנה יותר ממני...'" (מגילה ג'.) כשאלו את הסבא מקלאם על פשר הגמרא הוא השיב: "אדם שמפחד ולא יודע ממה, אדם שיודע שיום הדין יגיע ואינו יודע מה לעשות, ראשית יקרא קריאת שמע, יקבל עליו עול מלכות שמים. ואם הדבר קשה לו, יצרו גובר עליו מאד יקפוץ ארבע אמות - יזכור את יום המוות בו ייכנס למקום קטן בגודל ארבע אמות. ואם גם זכירת יום המיתה לא עוזרת לו להתגבר על יצריו, יאמר: 'העיזה בבית המטבחיים שמנה ממני - ייזכר בעיזים הנמצאות בבית המטבחיים - הרועה מאכילן ומפטם אותן, אומרת עיזה לחברתה: 'ראי איזה אדון טוב יש לנו, מפנק אותנו במעדנים'. משיבה לה העיזה השנייה: 'וכי את חושבת שהוא עושה זאת מאהבה? הוא עושה זאת כדי שנשמין וכך נשקול יותר והוא ירוויח יותר, העיזה היותר שמנה הולכת לשחיטה...'" יצר הרע נותן לך מעדנים, הנאות, מראה לך שהעולם הזה יפה, מלא בפינוקים, מפטם אותך כדי שתשמין בעבירות ואז... העולם הזה אכן מלא וגדוש בהנאות, אך אדם שיש לו שכל בקודקודו, יפריד בין הנאה פסולה הנשלחת מעצת היצר לבין הנאה קדושה וטהורה. אין אדם שהיצר לא תופס אותו במערומיו, הרי הוא מלאך ואתה אדם. אך יש לעשות את המירב כדי לא ליפול אל רשתו. גם אם חלילה נפלת, קום מיד, נקה עצמך, עמוד על רגלך והתקדם, אל תיכנס לייאוש, הייאוש מנפילה, גדול יותר מהעבירה עצמה...נתחיל את היום שלנו עם מעשה טוב, מצווה או צדקה, כשההתחלה טובה יש סיכויים טובים יותר לא ליפול לרשתו הפרושה של היצר...

רונן קרתא

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רחזה, אמילי בת רחזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440